

Ζητείται γαζώτρια

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Ο Αμπτελγάνι Αλμάνλα ήρθε στην Ελλάδα εξαιτίας ενός έρωτα. Και εξαιτίας ενός έρωτα, έγινε Κώστας και άνοιξε μια βιοτεχνία ρούχων στο Περιστέρι. Κάποιοι ίσως θα τον ξέρετε από τις τηλεοράσεις και τα περιοδικά. Έγινε “διάσημος” από τα χρέη που του άφησε ο Λάκης Γαβαλάς λίγο πριν μπει στις φυλακές του Κορυδαλλού. Οι “αποκαλύψεις” του μάλιστα, ότι του έραβε μπλουζάκια για 10 και 20 ευρώ κι εκείνος τα πουλούσε για 200, σόκαραν τις κυρίες, και τα τηλέφωνα των “Πρωταγωνιστών” έσπασαν από γυναίκες που αναζητούσαν τον Σύρο ράφτη και ρωτούσαν αν πουλάει λιανική.

Κατεβαίνοντας, λοιπόν, τα σκαλιά της μικρής βιοτεχνίας, δεν μπορεί παρά να είσαι καχύποπτος. Εδώ ράβονται οι μεγαλύτερες φίρμες του Κολωνακίου; Και γιατί μόνο άντρες ράφτες; Και γιατί μόνο Πακιστανοί;

«Κάποτε στη βιοτεχνία μας δούλευαν 35 γυναίκες. Μετά άρχισαν να παντρεύονται. Πήραν οι άντρες τους δάνεια, και τις σταμάτησαν από τη δουλειά. Οι μηχανές αυτές “γλένταγαν” σε νεανικά χέρια. Σήμερα όμως τα κορίτσια πηγαίνουν στα ΤΕΙ και ονειρεύονται μια θέση στο δημόσιο. Οι γαζώτριες έγιναν πωλήτριες και σερβιτόρες. Από το 2000 έχει να στεριώσει γυναίκα στην μηχανή!», εξηγεί ο Κώστας.

Το 1985 που ήρθε στην Ελλάδα, αλλιώς τα είχε σκεφθεί: “Είχα δει γυναίκες που έστυβαν την πέτρα. Φιλότιμες, συνεπείς, με αλάνθαστο κριτήριο. Είπα, θα “εκμεταλλευτώ” αυτές τις γυναίκες. Θα βάλω εγώ τη γνώση μου κι αυτές την εργατικότητα τους και θα κάνω θαύματα!”.

Τα τελευταία χρόνια όμως, ούτε μια γυναίκα δεν άντεξε ένα ολόκληρο 8ωρο στη μηχανή. Ο Κώστας έχει συνηθίσει. Οι γυναίκες του ζητούν να ανταλλάξουν την

ραπτομηχανή με μια καρέκλα γραφείου. «Μα πόση γραμματεία μπορεί να αντέξει μια βιοτεχνία!», αναρωτιέται. Τις απαλλάσσει, λοιπόν, από τις μηχανές, τις στέλνει στη συσκευασία ή στο σιδέρωμα και βάζει ξανά αγγελία στις εφημερίδες. Πάντως: «Όταν η Ελληνίδα μάθει τη δουλειά δε συγκρίνεται με κανέναν. Έχω μέσα την Αγγελική. Κόπτρια από τις λίγες. Τρεις κόπτες και δεν την προλαβαίνουν...»

«Τις προάλλες μια κυρία έφερε την κόρη της», διηγείται ο ράφτης. Αλλά η κοπέλα δεν ήρθε ούτε μία φορά στην ώρα της. Πότε δεν χτυπούσε το ξυπνητήρι, πότε έχανε το λεωφορείο, πότε είχε κίνηση... Και μια μέρα του λέει: “Κύριε Κώστα, εμένα ο μπαμπάς μου παίρνει 2,5 χιλιάρικα τον μήνα . Δεν μπορώ εγώ να δουλεύω για 32 ευρώ την ημέρα... Έτσι είναι. Πως να δουλέψουν τα παιδιά όταν έχουν μάθει στα εύκολα;».

«Και μετά οι Ελληνίδες δεν κάθονται υπερωρίες όσο και να τις πληρώσεις. “Μια εύκολη δουλίτσα κύριε Κώστα για 4-5 ώρες την ημέρα, αυτό ψάχνω”. Έτσι μου λένε όλες. Για να μη σας πω πόσα διαλείμματα για τσιγάρο χρειάζονται! Πού πήγαν οι γυναίκες που έστυβαν την πέτρα;»

Ο Κώστας θυμάται τα ταξίδια του στην Κίνα και στην Τουρκία: «Μπαίνεις μέσα σε ένα εργοστάσιο και ρωτάς: Με ποιον πρέπει να μιλήσω για τις παραγγελίες; Θα σου πουν μίλα με τον Παναγιώτη, μίλα με την Μαρία... Τα καλύτερα εργοστάσια ρούχων στον κόσμο τα διαχειρίζονται Έλληνες. Μπορούμε να φέρουμε τη Μαρία και τον Παναγιώτη πίσω στην χώρα μας; Μπορούμε να κάνουμε μια Κίνα και μια Τουρκία μέσα στην Ελλάδα;»

Προς το παρόν πάντως ο Κώστας έχει πιο μετρημένες φιλοδοξίες. «Αν βρω γαζώτρια που να ξέρει τη δουλειά, την προσλαμβάνω αύριο κιόλας!»

Πηγή: protagon.gr